

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 3T/99/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620010619
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Šimková
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2021:1620010619.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky samosudkyňou Mgr. Adrianou Šimkovou v trestnej veci obžalovaného K. Q., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom N. XXX/XX, Q., pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27. septembra 2021, takto

rozhodol:

Obžalovaná
K. Q., nar. XX.XX.XXXX v G., trvalé bydlisko: N. XXX/XX, Q.,

sa uznáva za vinnú, že

ako rodič maloletého U., nar. XX.XX.XXXX, nezabezpečila riadne plnenie jeho povinnej školskej dochádzky na Základnej škole, K. R., O. X, XXX XX Q., pričom o neplnení povinnej školskej dochádzky maloletého bola opakovane vyrozumená zo strany školy, Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Malacky, napriek tomu nápravu nezabezpečila, bezdôvodne maloletého nechávala doma, v dôsledku čoho v školskom roku 2019/2020 v čase od 2. septembra 2019 do 29. februára 2020 vymeškal celkovo 522 neospravedlnených hodín,

t e d a

vydala osobu staršiu, ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že jej umožnila viesť záhaľčivý život, a čin spáchala závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l a

prečin: ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona, § 54 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zákona, § 37 písm. m) Tr. zákona na trest povinnej práce vo výmere 160 (stošesťdesiat) hodín.

Podľa § 55 ods. 1 Tr. zákona je obžalovaná povinná trest povinnej práce vykonať najneskôr do 1 roka od nariadenia výkonu trestu.

Podľa § 55 ods. 3 Tr. zákona je obžalovaná povinná vykonať trest povinnej práce osobne, bez nároku na odmenu vo svojom voľnom čase.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 12.11.2020 Okresnému súdu Malacky obžalobu č. 1Pv 306/20/1106-9 na obžalovanú K. Q. pre prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom vo výrokovej časti rozsudku.

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní po poučení o svojich právach a povinnostiach urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov; ďalej len Trestný poriadok), že je vinná zo spáchania skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovanej súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku, zisťoval či obžalovaná :

c) rozumie, čo tvorí podstatu skutkov, ktoré sa jej kladú za vinu, na čo obžalovaná odpovedala:

Áno.

d) bola ako obžalovaná poučená o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či jej bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohla radiť o spôsobe obhajoby, na čo obžalovaná odpovedala:

Áno.

f) rozumie právnej kvalifikácii skutkov, ako trestného činu, na čo obžalovaná odpovedala:

Áno.

g) bola oboznámená s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jej kladené za vinu, na čo obžalovaná odpovedala :

Áno.

h) sa dobrovoľne priznala a uznala vinu za spáchané skutky, ktoré sa v obžalobe kvalifikujú ako určitý trestný čin, na čo obžalovaná odpovedala:

Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovanej o uznaní viny a jej kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku prijal toto vyhlásenie obžalovanej o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku, sa nevykoná.

Súd preto uznal obžalovanú za vinnú z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno b), odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd vzhľadom k prijatiu vyhlásenia obžalovanej podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. vykonal dokazovanie len ohľadne trestu.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, odpisom z registra trestov obžalovanej, výpisom z evidencie priestupkov, TR OS Malacky sp. zn. 1T/111/2019 zo dňa 30.10.2019, rozhodnutiami súdu o nariadení ústavnej starostlivosti maloletého dieťaťa.

Pokiaľ sa druhu a výmery trestu týka, tak Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny života súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli. V zmysle zásady legality trestu je možné uložiť len taký druh trestu a len

v takej výmere, v ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom trestné sadzby za jednotlivé trestné činy sú ustanovené v osobitnej časti Trestného zákona. Súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliada na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a zároveň má trest postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Z odpisu registra trestov mal súd preukázané, že obžalovaná bola doposiaľ 1 krát súdne trestaná, odsúdená bola trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/111/2019 zo dňa 30.10.2019, právoplatným dňa 28.11.2019, za totožný trestný čin, na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov podmienene, s určením skúšobnej doby v trvaní 1 rok do 28.11.2020. Trestnej činnosti sa obžalovaná v danej trestnej veci teda dopustila v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia. Z výpisu priestupkov vyplýva, že obžalovaná nebola doposiaľ prejednávaná v priestupkovom konaní.

Podľa § 211 ods. 1 Tr. zákona, kto vydá, čo aj z nedbanlivosti, osobu mladšiu ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že

- a) zvädza ju k záhaľčivému alebo nemravnému životu,
- b) umožní jej viesť záhaľčivý alebo nemravný život,
- c) umožní jej dopúšťať sa konaní, ktoré sú podľa tohto zákona trestnými činmi,
- d) umožní jej dopúšťať sa konaní, ktoré sú podľa osobitných zákonov priestupkami alebo
- e) bráni jej v povinnej školskej dochádzke, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 211 ods. 1 Tr. zákona, Odňatím slobody na šesť mesiacov až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%2523211'&ucin-k-dni='30.12.9999'> alebo <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%2523211'&ucin-k-dni='30.12.9999'>

- a) závažnejším spôsobom konania, alebo
- b) z osobitného motívu.

Obžalovaná uviedla, že k spáchaniu skutku úprimne ľutuje, uviedla, že konala tak, pretože bola v ťažkej životnej situácii, nezvládala výchovu maloletého syna, z tohto dôvodu bola nad dieťaťom nariadená aj ústavná starostlivosť. Situácia sa už zmenila, pomery v rodine sa zastabilizovali na súd opäť vrátil maloletého U. do jej starostlivosti. Uviedla, že už si uvedomuje vážnosť situácie ona aj jej syn, ktorý taktiež chce byť doma s rodinou. Uviedla, že je na rodičovskej dovolenke, jej jediný príjem predstavuje rodičovský príspevok vo výške 300 eur. Má dve mal. deti U. 11 r. a W. 1 r. Žije v spoločnej domácnosti s druhom, ktorý je otcom jej mladšieho syna., otec maloletého U. na dieťa nijakým spôsobom neprispieva. Žijú vo viacgeneračnom rodinnom dome, spolu s ďalšími príbuznými, vlastníkom domu je jej babka.

Pri ukladaní trestu súd u obžalovanej prihliadol aj na pomer a závažnosť poľahčujúcich a príťažujúcich okolností. Pri ukladaní trestu súd u obžalovanej prihliadol ako na poľahčujúcu okolnosť, že k spáchaniu trestného činu sa priznala a tento úprimne oľutovala. Z vyjadrenia obžalovanej je zrejmé, že skutok ktorý vykonala, bol neuvážnený, dopustila sa trestnej činnosti z dôvodu, že nezvládla výchovu maloletého dieťaťa a z tohto dôvodu, bola aj nad výchovou dieťaťa nariadená ústavná starostlivosť. Naopak obžalovanej príťažovalo, že už bola za trestný čin v minulosti odsúdená (totožná trestná činnosť). Teda u obžalovanej bol pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností rovnaký, trestná sadzba daného trestného činu sa nemenila.

Vo všeobecnosti súd konštatuje, že pri ukladaní trestu musí súd v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody), prípadne povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody.

Súd pri ukladaní trestu obžalovanej vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bola obžalovaná uznaná vinnou a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 211 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí šesť mesiacov až päť rokov. Stanovením rozpätia trestnej sadzby zaradil zákonodarca tento trestný čin - prečin medzi menej závažné trestné činy, čo možno vyvodit' z toho, že za jeho spáchanie nemusí súd povinne ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona argumentum a contrario). Trestom odňatia slobody

sa tu má na mysli nielen jeho nepodmienečná forma, ale aj prípadné podmienečné odloženie výkonu trestu odňatia slobody. Súd za spáchanie prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona môže preto uložiť dokonca len samostatné alternatívne tresty ako napríklad peňažný trest, trest povinnej práce, trest zákazu činnosti a podobne.

Nakoľko obžalovaná spáchala úmyselný trestný čin počas skúšobnej doby podmienečného odsúdenia, s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona bolo vylúčené uložiť obžalovanej podmienečný trest odňatia slobody. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade sú splnené zákonom vyžadované podmienky pre uloženie trestu povinnej práce, nakoľko odsudzuje páchatel'a za prečin, za ktorý zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody, ktorého horná hranica sadzby trestu odňatia slobody nepresahuje 5 rokov, obžalovaná s uložením tohto druhu trestu súhlasila a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu, osobné pomery obžalovanej, možnosť jeho nápravy a okolnosti spáchania trestného činu má súd za to, že takto uložený trest možno považovať za primeraný. Nie je teda v danom prípade potrebné uložiť trest odňatia slobody a to nepodmienečný, keďže trestný čin bol spáchaný v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia, pričom s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. tak prichádzalo do úvahy uloženie tohto druhu trestu jedine ako nepodmienečného. Je síce faktom, že k ďalšiemu uloženiu trestu odňatia slobody s povolením podmienečného odkladu nemohlo dôjsť, avšak ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák., o nemožnosti uloženia trestu odňatia slobody s povolením podmienečného odkladu, nemožno vždy vykladať tak, že do úvahy prichádza len uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Na druhej strane, najmä pri ukladaní krátkodobých nepodmienečných trestov odňatia slobody, musí súd skúmať, či nemôže byť účel trestu splnený alternatívnym trestom nespojeným s odňatím slobody. Je pritom všeobecne v súdnej praxi uznávané, že krátkodobé tresty odňatia slobody by mali byť ukladané len výnimočne a taktiež, že záujem všeobecnej prevencie nemôže prevážiť nad reálnym záujmom individuálnej prevencie. V predmetnej veci v prospech neuloženia trestu odňatia slobody (v danom prípade jedine nepodmienečného) navyše svedčí aj okolnosť, že obžalovaná urobila vyhlásenie o vine, skutok úprimne oľutovala a napravila svoje rodinné pomery tak, že súd v civilnom konaní navrátil maloleté dieťa do jej starostlivosti. V konaní o zrušení ústavnej starostlivosti ako súd, tak aj orgány sociálnej kurately a dohľadu, mimoriadne starostlivo posudzujú nápravu pomerov a vhodnosť výchovného prostredia maloletého dieťaťa. Taktiež súd s poukazom na znenie ust. § 34 ods. 3 Trestného zákona, t.j. že trest má postihovať páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu, dáva do pozornosti, že obžalovaná má v osobnej starostlivosti zverené maloleté deti, je v súčasnosti na rodičovskej dovolenke a okrem staršieho syna, zabezpečuje starostlivosť aj o mladšieho syna vo veku 1 rok. Uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody by tak súd neprimerane zasiahol aj do výkonu rodičovskej starostlivosti a mohlo by prísť aj k ohrozeniu výživy a výchovy maloletých detí. Významne však súd prihliadol aj k ďalšej zásade pre ukládanie trestov uvedenej v § 34 ods. 1 Tr. zák. Podľa tejto zásady má trest plniť nie len represívnu funkciu, teda zabraňovať v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ale i výchovnú funkciu, teda vytvárať podmienky pre výchovu páchatel'a, aby viedol riadny život. Uložený druh trestu - trest povinnej práce, tak splnia svoj účel uvedený v § 34 ods. 1 Tr. zák. - trest bude plniť prevýchovnú funkciu najmä tým, že umožní obžalovanej vlastným pričinením nahradiť spoločnosti ujmu spôsobenú na právom chránených záujmoch tým, že vo svojom voľnom čase a bez nároku na odmenu odpracuje v prospech spoločnosti určité práce v rozsahu 160 hodín. Úplne na záver súd uvádza, že obžalovaná si počas výkonu uloženého trestu bude musieť uvedomiť, že do budúcnosti svoje eventuálne protiprávne konanie nebude môcť pred prísnejšou sankciou nijako ospravedlniť.

Na základe vyššie uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku)